

Docente Spaans Inge Jager neemt deel aan Elfstedentocht

“100 op techniek en 100 op karakter”

Natuurlijk vermeldt HESnieuws te midden van de Elfstedeneuforie graag dat mevrouw Angenent, ja de vrouw van, enkele jaren geleden aan de HES afstudeerde en nu al haar economische en managementkennis ook op sportief gebied in praktijk kan brengen.

Ook stonden er veel HES-studenten en -personeel langs de route ergens in het Friese land. Maar er stond maar één echte HES-heldin op het ijs: Inge Jager, docente Spaans. Ze kwam in 9 van de 11 steden en stapte in Franeker, om 18.58 uur, twee minuten voor het sluiten van de stempelpost, van het ijs.

HESnieuws blikt terug met Inge Jager.

Natuurlijk had Inge Jager de pech dat zij pas in de allerlaatste groep mocht starten

en dus pas rond half elf met de Tocht der Tochten kon beginnen. Inge: “Ik wilde me er niet al te druk om maken. Ik vond het al een enorme kick om te mogen starten. Wel had ik meteen het gevoel dat ik voor een onmogelijke opgave stond om de tocht uit te rijden.” Ze besloot er echter niet te lang bij stil te staan en de Tocht te nemen zoals die op haar afkwam. En ondanks een beetje misselijkheid en hoofdpijn telde die 4e januari maar één ding: zoveel mogelijk genieten van een unieke schaatsdag. Hier zou het gebeuren, duizenden schaatsfreaks en honderdduizenden men-sen langs de kant, overal journa-

listen, camera's, microfoons en heli-copters en ... zij was erbij. Aan het materiaal lag het niet. In de roes naar de aanloop van het evenement was er voor honderden gulden speciale kleding aangeschaft: thermo onder- en bovenkleding, een bivakmuts, scheenbeschermers, handschoenen. In de trein naar Leeuwarden naaide ze zelfs nog stukken natuurzeem op de heupen van haar schaatsbroek.

De Tocht der Tochten

Helemaal alleen start Inge voortvarend met de wind in de rug. In verschillende groepjes rijdt ze op techniek door de eer-

Voor de start in Leeuwarden

ste stadjes. De duizenden enthousiaste mensen langs het ijs geven haar een kick. Met opgeheven en zwaaiende armen 'zweeft' ze door Hindeloopen. Maar op de stille stukken is het zwaar en hard werken. In Workum wordt ze hangend tussen enkele vrienden 'gevoerd' met warme rode bietjes en kruidenthee. Weer onderweg sluit ze aan bij steeds wisselende groepjes: mensen die elkaar niet kennen en elkaar op dat moment vinden in de cadans van het 'treintje'. Ze spreken nauwelijks, ze wisselen zwigend van kop en hebben af en toe even 'duwcontact' als de voorste rijder moet inhouden. Inge geniet van het bijna verslavende ritme waarin de schaatsbewegingen eindeloos door lijken te gaan. Alleen als ze even stoppen, praten ze met elkaar, hoofdzakelijk om de tijden te vergelijken.

Bij Bolsward, op ongeveer de helft van de route, krijgt ze het gevoel dat ze Leeuwarden misschien toch kan halen. Bij een afgelegen boerderij in het witte landschap brengt een man zijn handen als een toeter naar zijn mond en schreeuwt: "De Tocht der Tochten! En jullie doen mee!!!"

Maar als het donker wordt en de scheuren in het ijs moeilijk te zien zijn, neemt ze ergens tussen Bolsward en Harlingen, ter-

wijl twee onbekende mannen in een EHBO-post haar voeten masseren, het besluit. Samen met Wilbert uit Wagneningen, zo maar een van de vijftienduizend, zal ze in Franeker stoppen. En achter Wilbert aan schaatst ze onder de Friese sterrenhemel tegen de gure oostenwind in. In Franeker, om 18.58 uur, twijfelt Inge nog één keer: "Maar toen zag ik dat donkere gat naar Bartlehiem en realiseerde me dat er door de sluiting van Franeker vrijwel niemand achter me aan zou komen. En Wilbert kon niet verder. 't Was mooi geweest."

Elfmerentocht

Een paar dagen later, als ze de 115 km van de Elfmerentocht rijdt en ziet hoe de organisatie in Sneek in twee uur 12.000 mensen waanzinnig snel het ijs op krijgt, gaan haar gedachten nog even terug naar de late start in Leeuwarden: "Als ik eerder weg had gemogen en als ik langer in het licht had kunnen rijden..."

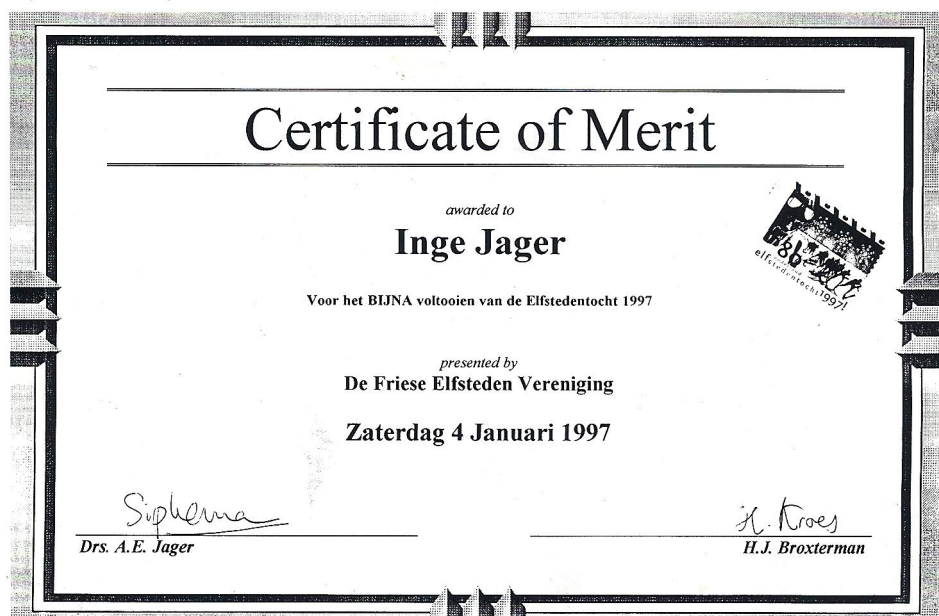
Op de HES had ze vaak schertsend geroepen: "100 op techniek en 100 op karakter." Nu zegt ze: "Het was heel erg zwaar en het was soms verschrikkelijk afzien, maar ik heb nooit echt stukgezet door conditiegebrek. Ik heb gewoon gedaan wat

ik kon en bewust niet mijn grenzen opgezocht. Ik heb van het begin tot het eind genoten, het was één groot feest en ik vond het fantastisch dat ik erbij was. Die 100 op techniek heb ik ruimschoots gereden, die 100 op karakter komen misschien een andere keer."

TtD/AF

Studentbeheerders gewaagd

Het eerbetoon van de familie